

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ενς λαός υφώνεται ήμα
δεξή πώς δὲ φοβᾶται τὴν
ἀλήθεια—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα ἔχει τοὺς φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 6 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1910

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 395

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. 'Αθηνιώτικα γράμματα.
EUGÈNE CLÉMENT. «Τὰ Τραγούδια τοῦ 'Απρίλη».
ΙΕΙΟΝΑΣ. Μὲ τὸ μολύβι.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γερο-
δήμου (συνέχεια).
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά—'Η 'Ατμο-
σφαῖρα».
ΑΔΕΕ. ΠΑΛΛΗΣ. Καινούρια ἐπιγράμματα.
» » Γιάνης Παπαδιαμαντόπουλος.
N. B. ΦΑΝΑΡΙΔΗΣ. George Meredith.
ΦΥΛΛΟΛΟΓΟΣ. Δικά μας καὶ ξένα.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

[Στὴν Τυβίγγη, στὸ τυπογραφεῖο Λάουπ τοῦ νεώτε-
ρου, ξανατυπώθηκε ὁ «Ταμπουράς καὶ Κόπανος» τοῦ Πάλλη,
ἡ «ἀδελφὴ χιλιάδα», καθὼς λέει στὸ ξώφυλλο. 'Απὸ τῆ
δεύτερη ἐκδόσῃ ξανατυπώνουμε δῶ τὰ καινούρια ἐπιγράμ-
ματα μὲ τὸν καινούριον τονισμὸ πού δοκιμάζει ὁ Πάλλης
σὲ τοῦτο τὸ βιβλίον, καταργώντας ψιλές, δασείας καὶ περι-
σπωμένες, καὶ φυλάγοντας τὴν ὀξεῖα μόνο στὴν παραλή-
γουσα καὶ στὴν προπαραλήγουσα.]

ΣΤΟ ΧΑΝΤΖΙΔΑΚΗ*

Μου λες, εἶναι ρίζα σου ἡ λέξη Χατζής,
σου λέω, ἡ λέξη Χάνι,
γιατί ὅλη μες σ' ὅλα τα χάνια θα βρεῖς
τοὺς ὁμοῦς σου που φτιάχνει.

ΣΤΟ ΣΤΑΗ

(που να εἶναι ; τι να κάνει ;)

Ο Σπύρος Στάης στὴν παλικάρια**
τέρι του δεν ἔχει.
Μα ὅταν ἀκούει φοιτητάρια,
σα λάβα τότε ἡ θερμότητι ἰσλαντικο
ξεσπάζει ἡ τόλμα του καὶ τρέχει
πέραςμα ἀπο ὅπου βροῖσκει φουσικό.

* Ο φίλος παραπονιήθηκε πού τον γράφω Χαντζιδακιν,
γιατί το ὄνομά του παράγεται, λέει, ἀπο το Χατζής κι'
ὄχι τάχα ἀπο τὴ λέξη Χάνι.

** Ο παλικάρας ἀφ' ὅτου κλείστες τὴς πόρτες τῆς
Βουλῆς ὅταν εἶτανε να βγάλει στο φόρο τα χάλια του Πα-
νεπιστήμιου. Τώρα ὕστερα πήρε καὶ τὸ φύσημά του κατὰ
το Τσιριγτό.

ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Ω νπουργε με ράσα,
ὡ ζώσον σα νταῆς καὶ μια σπαθάρα σου,
που πότε να μας δίνεις τὴν κατάρα σου,
πότε να κόβεις πρᾶσα.

ΣΤΟ ΜΙΤΑΦΤΣΗ

(κατὰ το Χαρικλή)

Πάψε, μὴ δίνεις στους τρελοὺς μυαλό
ὡ Μιταφτση μου βλάμη,
τι δίνε δίνε στον κάθε τρελό
δὲ σοῦμεινε πια δράμι.

ΣΤΟ ΜΙΣΘΟΡΙΩΤΗ

Εἰς τοιαύτην μούσῃν
πρέπει καὶ μαγκιούρι,
γρόνθος σιδηροῦς,
ἵνα αὐτὴν τσακίσῃν,
οὕτω δ' ἀναβρῶσῃν
αιματώδους ροῦς.

ΣΕ ΜΙΑ

Τρώγε τρώγε μακαρόνι
καὶ λαπα σμυρνέικο,
πάχηδες σαν το πεπόνι
τὸ μουλκέικο.

ΣΤΟΥΣ ΔΕΣΠΟΤΑΔΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Λέτε πως ποιμνὴ εἶμαστε εμεῖς καὶ τάχα εσεῖς ποι-
μένες,
γιατί γιὰ τα τομάρια σας μαλλί
καὶ γάλα ἡ κρίας σας δίνουμε γιὰ τὴς παραδεσμένες.
Αὐνὴ τοιάδε Μπούσιος λαλεῖ.

ΣΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ

Με κρότους καὶ σπίνδες καὶ χάρη
σα ρουκέτα ἀνέβηκες,
μα τούμπα ἀνὲς οβύσε στυλιάρι
καὶ χαρτί κατέβηκες.

ΣΤΟ ΖΟΡΜΠΑ

Καινούργιο να μας κάνεις
κράτος καταπιύστικες,
καὶ βρήκες πως το φτιάχνεις
ἀμα προβιβάστηκες.

Γιατί ο Ρωμιός στο χέρι
αν κρατᾷ χιενάκια του,
να σιάζει πρώτα ξέρει
μούσι καὶ μουστάκια του.

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

(ἀποχαιρετισμός πρὸς τὴς Σμυρنيωτοπούλες)

Γέρο μου, τί μας τραγουδᾷς τοὺς ἀγρίους μαχαιράδες
που ἡ μεταξὺ τοὺς τρώγονται ἡ τραῦν με τὴς οκάδες
βαριά βοδιῶν κομάτια ;
Γέρος κι' ἐγώ, μα ὁμηρικό αν ὀρίζα κοττίλι
τῆς Σμύρνης θα ζουγράφιζα τα κοραλένια χεῖλη
καὶ τα μαργιόλα μάτια.

ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ

ΑΔΛΑΧ ΙΚΠΕΡ...

'Απὸ τὴν τραπεζαρία τοῦ φιλόξενου σπιτιοῦ κα-
μαρώνω τὸ μιναρέ τοῦ ἀντικρυνοῦ, τοῦ γειτονικοῦ
μας τζαμιῦ. Καὶ νὰ δαῖς, τυχτικά, κάθε μεσημέρι
καὶ κάθε βράδι, ἀκόμα καὶ κάθε ἀπόγειομα, τὸ κιντὶ
πού τὸ λένε δῶ, μὲ τὴν πρώτη μπουκιά πού θὰ
βάλω στὸ στόμα μου, μὲ τὴν πρώτη ρουφηξιά τοῦ
καφέ, θάκούσω τὸ μουεζίνη νὰ φωνάζει τραγουδιστά,
σ' ἕναν τόνο ἀνάκατο ἀπὸ δέηση, παράπονο κ' ἐλ-
πίδα :

— 'Αλλάχ ικπέρ... Μούαλημ ικπέρ...
καὶ νὰ ξακολουθᾷ τὴν προσευκὴ του.

Τρῶμε, κουβεντιάζουμε, σπαῖνουμε, γελάμε,
συζητοῦμε. Δὲν ἀκούω τίποτα· ἀπὸ τίποτα δὲν
τραβιέμαι. Ταῦτιά μου καὶ ἡ ψυχὴ μου δομένα στὴ
φωνὴ τοῦ μουεζίνου.

— Λαίλαχ Μουαμέτ ρεσούλ-ούλ-λάχ 'Αλήμ
Πενάχ. 'Αλήμ Πενάχ !...

Φώναζε, φτωχέ. Φώναζε νὰ σ' ἀκούσει ὁ 'Αλ-
λάχ, ἕνας 'Αλλάχ—πού νὰ βρεῖσεται ;—θεόκου-
φος, ἀφοῦ δὲν ἀκούει τὸ Δίκιο πού κάθε στιγμὴ
στιγμούλα ποδοπατιέται κάτου στὴ γῆς, πού κάθε
στιγμὴ στιγμούλα τὸν παρακαλιέται. Τόσο αἶμα
χύνεται ἄδικα τῶν ἀδίκων, ποτάμια δάκρυα μου-
σκεύουνε τὴς ἔρμες ψυχές, μπουμπουνητὰ ἀπὸ γογγυ-
σμούς καὶ ἀναστενάγματα πᾶσα ὥρα συγκλονοῦνε τὸν
αἰθέρα...—καὶ ὁ 'Αλλάχ ὁ θεόκουφος δὲν τᾶκούει,
καὶ ὁ 'Αλλάχ ὁ θεόστραχος δὲν τὰ βλέπει, καὶ ὁ 'Αλ-
λάχ ὁ πετρόφυχος δὲ συγκινιέται ἀπ' αὐτά...

Καὶ θάκούσει ἐσένα, φτωχέ μουεζίνη ;
'Αλλάχ ικπέρ...